

kunne bifaldes som almindelig Regel, da i mange Tilfælde Voets Midler derved saaledes vilde opluges, at der saagodtsom Intet blev tilbage til Kreditorerne. Det maa og forudsættes blot at være de større Boer, Komiteen har havt for Dæ; men ligesom Begrebet herom er relativt, saaledes vil der i hvert enkelt Tilfælde være saamange Hensyn at tage til de konkrete Omstændigheder, saasom foruden Voets Pengestatus, hvilken Medvirkning der ved Voets Behandling kan ventes af Fallenten, de Forhold, der have fremkaldt Falliten, om det er et gammelt Hus eller en ung Begynder, som hertil er bleven nødsaget m. m., at nogen almindelig Forfrist i berørte Henseende ei findes at kunne gives, hvormod Afgjørelsen ogsaa her formentligen bør beroe paa dem, daa hvis Fyldestgjørelse af Voet Beslutningen vil influere, altsaa tages i en Skiftesamling af Kreditorerne, til hvilken vi og troe at burde henvise den i forrige Afsnit berørte Bestemmelse om, hvorvidt Voets Varelager kan overdrages Fallenten til Forhandling. Skjøndt det allerede nu ikke saa sjældent skeer, at deslige Emolumenter tilstaaes Fallenter, turde det dog, da det her, hvor der er Spørgsmaal om en Art Gave af Voet, kunde være tvivlsomt, om de mødende Kreditorer kunne binde de ikke mødende, være rettest, at herom gives en Bestemmelse ved Lov, og vi foreslaae desaaarsag som saadan:

V. a. Hvorvidt der foruden fornødne Klædningsstykker til sig og Familie af Voet kan være at tilstaae Fallenten noget Husgeraad samt Fødevarer saavel som et passende Pengebidrag til hans Underholdning, ligesom og om Voets Varelager kan antroes ham til Forhandling, bliver at afgjøre i en Skiftesamling af Kreditorerne;

men med Hensyn til Underholdningsbidraget foreslaae vi dog den Indskrænkning,

b. at samme i det højeste tilstaaes for 1 Aar og aldrig udover Voets Optagelse til Slutning,

efterdi Fallenten i Løbet af et Aar enten maa have naaet Afford eller banet sig en anden

Levevet eller, da Proklama inden hin Tid er udløbet, har havt Leilighed til at søge Samtykke fra samtlige Kreditorer til en Fortsættelse af Bidraget.

Ved Komiteens Forslag Nr. 2 har, efter hvad der er os meddelt, ogsaa dens Tanke været fæstet til Handelsboer; men det maa formentligen indskrænkes til de betydeligere af disse, hvis Forsætning tilstøder Afholdelsen af den Udgift, Forslagets Iværksættelse vil medføre. I mindre Handelsboer vil dels Udgiften staae i Misforhold til Voets Midler, dels den Forudsætning, hvorfra man er gaaet ud, nemlig at den ordinære Skifteret mangler behørig Indsigt i de merkantile Forhold til selv at foretage den fornødne Undersøgelse, ikke være tilstede. Med den anførte Indskrænkning maa vi ansee Forslaget for meget hensigtsmæssigt, og det gjøres ikke overskødigt ved den Kgl. Resolution af 7de April 1824, 2den Post, der tillader enhver Grosserer i Kjøbenhavn, som opgiver sit Bo, paa Skiftekommissionens Approbation at udnævne en handelskyndig Mand, som han dertil kan formaae, til at tiltræde Skiftekommissionen som Medlem ved Voets Behandling; thi dels gjælder Resolutionen kun for Kjøbenhavn, dels vil en af Fallenten selv foreslaaet Mand neppe fyldestgjøre, hvad Komiteen ved Forslaget har tilsigtet; hvortil kommer, at den Ret, Resolutionen tilstaaer, ikke, saavidt os bekjendt, bliver benyttet.

Vi skulde saaledes formene, at der i denne Henseende kan forholde, ligesom foran er foreslaaet med Hensyn til Kommissariers Bestikkelse, at Skifteretten enten proprio motu ifølge dens Skjøn over Voets Bestaanden eller efter Opfordring af een eller flere Kreditorer snarest muligt foranstalter en Skiftesamling, hvilken ordentligviis vil falde sammen med den angaaende Kommissariers Udnævnelse proponerede, og da overlader til de mødende Kreditorers Afgjørelse, om en Mand (eller muligt endog flere) bør antages til at udføre det af Komiteen foreslaaede. Hver, samt hvem dette skal antroes, hvorved vi dog antage, at ingen af Fallentens Kontorbetjente dertil bør vælges. Dette bør isvrigt være gjældende ikke alene om egentlige Han-